

Arrest

nr. 185 138 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL die *loco* advocaat M. LECOMPTE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster in het kader van haar asielaanvraag niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zo wordt vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar problemen met haar echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij eventuele herhaling van problemen in geval van terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Tevens stelt de commissaris-generaal adit uit niets blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn om zich elders in Albanië te vestigen.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat verzoekster niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

In de mate verzoekster voorhoudt dat zij als vrouw door de overheid werd gediscrimineerd, getuige hiervan het gegeven dat het bevel tot bescherming van onbepaalde duur niet werd nageleefd noch afgedwongen door de overheid, kan zij niet worden gevolgd. Het is immers door verzoeksters eigen nalaten dat de politie na het uitvaardigen van voormeld bevel tot bescherming niet meer is tussengekomen. Zo blijkt uit haar eigen verklaringen dat, ofschoon zij een nummer van de politie kreeg voor het geval er zich opnieuw problemen zouden voordoen, zij dit nummer nooit heeft gebeld en nooit meer de politie heeft gecontacteerd nadat zij het bevel tot bescherming heeft verkregen (vragenlijst 13 september 2016, 3.5; gehoor 26 oktober 2016, 11, 12). De commissaris-generaal dienaangaande terecht op dat het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden.

Dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekster maakt gelet op de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen aan nationale bescherming ontbeert.

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 februari 2017, voert verzoekende partij aan dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Albanië aangezien, en er in Albanië geen sprake is van een effectieve bescherming in geval van huiselijk geweld.

Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de zeer algemene stelling dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Albanië omdat er geen effectieve bescherming is in geval van huiselijk geweld, doch ze ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en de beschikking op grond waarvan met reden wordt geconcludeerd dat zij geenszins aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot de problemen met haar echtgenoot aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit de bestreden beslissing waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met uw echtgenoot geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen in geval van een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Allereerst heeft u persoonlijk nooit problemen gekend met de autoriteiten in uw land (CGVS, p. 5). Verder blijkt uit uw verklaringen duidelijk de bereidwilligheid tot optreden van de autoriteiten ten aanzien van uw echtgenoot. U verklaarde dat de politie uw echtgenoot regelmatig meenam, maar dat ze hem steeds terugbrachten (CGVS, p. 8). Volgens u zei de politie dat u een andere oplossing moest zoeken en ze niks meer konden doen (CGVS, p. 10, 12). Nadat u klacht had ingediend in oktober 2015 werd evenwel zeer snel een bevel tot bescherming van onbepaalde duur uitgevaardigd. U kreeg een nummer van de politie voor het geval er zich opnieuw problemen zouden voordoen (vragenlijst 3.5, CGVS, p. 11). U heeft dit nummer echter nooit gebeld (CGVS, p. 11), en heeft nooit meer de politie gecontacteerd nadat u het bevel tot bescherming heeft verkregen (CGVS, p. 12). U verklaarde dat dit niks zou veranderen, dat zij uw problemen niet zouden kunnen oplossen (CGVS, p. 12). Deze verklaring voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten is echter niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen uw belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. In dit kader kan gewezen worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie*

verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Bovendien blijkt uit de informatie verder dat de Albanese autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld, waarin op wetgevend vlak enkele positieve ontwikkelingen werden vastgesteld. Zo werd in 2006 de wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en werden in de steden aparte politieeenheden voor huiselijk geweld opgericht. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese "Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence" en ontwikkelde een strategie voor de periode 2011-2015 om het huiselijk geweld drastisch te verminderen. Dat voornoemde maatregelen effect hebben blijkt uit het feit dat tegenover 2011 het aantal gearresteerden voor huiselijk geweld in 2012 verdubbelde en dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt overigens dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. De toenemende aandacht sinds 2005 in Albanië voor de problematiek van huiselijk geweld blijkt niet alleen duidelijk uit het toenemende aantal organisaties actief rond deze problematiek maar ook uit de stijgende aandacht van de media voor gevallen van familiegeweld en de toenemende internationale aandacht en druk. Hieruit blijkt dat, zelfs al blijft huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem, huiselijk geweld binnen de maatschappelijke context niet langer als een louter private aangelegenheid wordt aanzien. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie op het Commissariaat-generaal blijkt dat de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen gewijzigd werd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de partner/ echtgenoot van het slachtoffer. Zo kunnen straffen oplopen tot een levenslange gevangenisstraf. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

In de beschikking d.d. 24 februari 2017 wordt dienaangaande het volgende vastgesteld: "In de mate verzoekster voorhoudt dat zij als vrouw door de overheid werd gediscrimineerd, getuige hiervan het gegeven dat het bevel tot bescherming van onbepaalde duur niet werd nageleefd noch afgedwongen door de overheid, kan zij niet worden gevolgd. Het is immers door verzoeksters eigen nalaten dat de politie na het uitvaardigen van voormeld bevel tot bescherming niet meer is tussengekomen. Zo blijkt uit haar eigen verklaringen dat, ofschoon zij een nummer van de politie kreeg voor het geval er zich opnieuw problemen zouden voordoen, zij dit nummer nooit heeft gebeld en nooit meer de politie heeft gecontacteerd nadat zij het bevel tot bescherming heeft verkregen (vragenlijst 13 september 2016, 3.5; gehoor 26 oktober 2016, 11, 12). De commissaris-generaal dienaangaande terecht op dat het doel van beroep te doen op de politie nu net het voorkomen of het oplossen is van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem, kunnen zij hier vanzelfsprekend niet tegen optreden. Dient te worden benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoekster maakt gelet op de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar problemen aan nationale bescherming ontbeert."

Verzoekende partij haar louter algemene betoog ter terechtzitting dat er in Albanië geen sprake is van een effectieve bescherming in geval van huiselijk geweld - ze dient dit *in concreto* aan te tonen, alwaar ze echter in gebreke blijft - is geenszins van aard, en ze brengt voor het overige geen concrete en valabele elementen aan die ook maar enigszins vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op voormelde concrete vaststellingen.

Verzoekende partij brengt derhalve geen concrete en valabele argumenten bij die de in de beschikking van 24 februari 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS